

ikke gjort det, de burde gøre, nemlig tale med hinanden om, hvad det er for en arbejdskraft, og hvad det er for kvalifikationer, vi har brug for i løbet af en eller anden tidshorisont. Lad os dog investere i den uddannelse, der sætter ledige i det lokale område i stand til at gå ind på arbejdsmarkedet.

Der er en anden side af det problem, og den bliver også lige nævnt i redegørelsen, og det er, at det selvfølgelig også kræver en planlægning i virksomhederne. Jeg erkender, at der er virksomheder, der ikke kan have en lang planlægningshorisont, men derfor må vi nu alligevel presse på for, at virksomhederne altså ikke pludselig med dags varsel finder ud af, at de nu af en eller anden grund er nødt til at have ekstra arbejdskraft med den og den uddannelse. Man er naturligvis nødt til at prøve at planlægge sådan, at der er mulighed for et samarbejde med arbejdsformidlingen og uddannelsesinstitutionerne.

Jeg synes, man har været lidt unfair over for arbejdsministeren og over for regeringen i denne debat, for en række af de tiltag, der er nævnt i redegørelsen, er nogle, vi har aftalt i forbindelse med den finanslov, der blev vedtaget før jul. Hvad har vi i dag? Den 8. februar. Det er altså ikke engang halvanden arbejdsmåned efter, at det er vedtaget, og så stiller man sig allerede op i dag og tordner om, at det ikke virker.

Det synes jeg nu nok er lige stærkt nok. Det ville man ikke gøre på ret mange andre områder. Der ville man sige, at vi har strammet dér og dér, vi har lavet det tiltag osv., og det skal vel have mere end halvanden måned til at virke. Men i dag er debatten gået på, at det ikke var nok, at det ikke virker, at det er dårligt, og at regeringen ingenting vil, i stedet for at sige: O.k., vi har også dér et fælles ansvar for at få disse ting til at virke, men det får man altså ikke på 8 uger.

Vi er i CD tilfredse med det øgede beredskab, informationskampagnen for at øge samarbejdet, som jeg nævnte før, den øgede overvågning og analyse for at forebygge flaskehalsproblemer – det er selvfølgelig det, der er det vigtigste – afbureaukratiseringen, der er nævnt, og flaskehalsberedskabet, når skaden er sket; det er selvfølgelig også vigtigt, at man griber ind, når man pludselig opdager en sådan.

Vi vil godt melde, at for os er forebyggelsen selvfølgelig det centrale, som jeg går ud fra at den også er det for regeringen. Jo mere man kan forebygge, desto bedre. Det er godt, man kan

udbedre en skade, men det skal være en særsituation; hovedsituationen skal selvfølgelig være forebyggelse.

Så er der selvfølgelig hele kampen for at få rådighedsreglerne overholdt og få hele den opstramning til at fungere, og dér må jeg altså sige, at det ikke kun er arbejdsformidlingen, man skal skyde på i denne sammenhæng. Man må måske også en gang imellem kigge lidt på virksomhederne og spørge: Har virksomhederne været gode til at melde tilbage, når der var arbejdskraft, som ikke helt virkede efter hensigten, f.eks. folk, der var der en dag eller to og ikke ville blive der?

Jeg synes, vi under forhandlingerne så adskillige eksempler på, at det var lettere for virksomheden ikke at melde tilbage, for hvorfor skulle den tage slagsmålet? Så siger jeg bare, at man skal tage slagsmålet, for at vi kan komme de skævheder til livs, som eventuelt måtte være.

I CD er vi også tilfredse med, at man i redegørelsen slutter med en lidt bredere indfaldsvinkel til spørgsmålet, og det er både med hensyn til uddannelse, mobiliteten igen og til forhandlinger mellem amt, kommuner osv. Man skal måske også inddrage andre politiske områder i denne kamp. Det kan vi vende tilbage til, men det er klart, at det ikke kan ses isoleret. Det må ses i sammenhæng med mange forskellige tiltag i samfundet.

Alt i alt har vi ikke set noget som helst tegn hverken i den grønne redegørelse eller i debatten i dag på, at regeringen ikke tager det her alvorligt. Tværtimod mener vi faktisk, at regeringen har gjort uendelig meget mere end den borgerlige regering, som vi selv var et godt medlem af, gjorde tilbage i 1980'erne. Det er da altid meget godt at være klog, men det er måske bedre at være bagklog i denne sammenhæng, og det kan godt være, at vi dengang skulle have gjort mere. Det er så let at sige i dag; men skal vi ikke prøve? Og det skal så være mine sidste forsonende ord.

Jeg synes også, at alle parter under debatten i dag har været for hurtige til at fortælle, hvem der var de gode, og hvem der var de slemme. Sandheden er jo, at den situation, der var i 1980'erne, og den, der er i dag, har mange partier været indblandet i. Det er ikke kun regeringspartier eller V og K; vi har også et fælles ansvar her.

Jeg synes en gang imellem, det er lidt synd, at når man ikke sidder i regering, kan man det hele under folketingsdebatterne, men når man sidder